

Arrest

nr. 63 084 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, van Georgische origine, en afkomstig uit Zugdidi. In april 1996 bent u gehuwd met B. G. (...) (O.V. 5.274.138). Jullie hebben twee kinderen samen. Uw echtgenoot was lid van de oppositiepartij "Mtliani Sakartvelo". De leider van de partij, V. V. (...), was ook zijn zakenpartner. Uw echtgenoot nam deel aan demonstraties van de partij. In april 2008 ontving u een anonieme dreigbrief dat uw echtgenoot zijn politieke activiteiten moest stopzetten. U vertelde uw echtgenoot hierover, maar hij wilde niet naar u luisteren. Enige tijd later kreeg u een tweede dreigbrief. Begin mei 2008 werd u in de winkel van uw echtgenoot bedreigd door enkele leden van de nationale veiligheidsdiensten. U was bang dat ze uw kinderen iets zouden aandoen en wilde niet meer dat ze alleen naar school gingen. Tijdens het gewapend conflict in Georgië in augustus 2008 was er een explosie vlakbij jullie huis. Om al deze redenen besloot u uw land te verlaten. Op 25 september

2010 vertrok u samen met uw kinderen naar België waar uw moeder en uw broer verblijven. Uw echtgenoot kwam in maart 2010 naar België. Hij vroeg op 23 maart 2010 asiel aan. U vernam pas later van uw echtgenoot dat hij verschillende keren ondervraagd werd door de veiligheidsdiensten. U begreep dan dat het niet veilig was om terug te keren naar Georgië. U diende op 2 augustus 2010 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw internationaal paspoort, de internationale paspoorten van uw twee kinderen, uw huwelijksakte, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw twee kinderen, en een verklaring van uw echtgenoot afgelegd tegenover een notaris dat hij u de toestemming geeft om alleen te reizen met jullie kinderen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, B. G. (...) (O.V. 5.274.138). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben, omdat u vervolgd werd door de autoriteiten omwille van uw banden met V. V. (...), de leider van de oppositiepartij "Mtliani Sakartvelo".

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u enkele incoherente en onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Zo verklaarde u dat u drie keer op officiële wijze werd meegenomen voor ondervraging door leden van de nationale veiligheidsdiensten. U stelde aanvankelijk dat dit de eerste keer gebeurde in juni of juli 2008 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 6). Toen u gevraagd werd wanneer de problemen van uw echtgenote met de autoriteiten begonnen waren, dacht u dat het in april 2008 was. U verklaarde expliciet dat ze pas problemen kreeg nadat u al een eerste keer werd meegenomen voor ondervraging. Toen u vervolgens op deze incoherentie gewezen werd, benadrukte u dat uw echtgenote in april 2008 reeds een dreigbrief ontving. U beweerde niet meer te weten wanneer u nu de eerste keer ondervraagd werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 8). Later stelde u dan opnieuw dat het in juni of juli 2008 was dat u de eerste keer ondervraagd werd. U meende vervolgens dat de eerste ondervraging ook wel in mei 2008 kon plaatsgevonden hebben. Met betrekking tot uw tweede ondervraging dacht u slechts dat het vier maanden na de eerste was. Wat de derde ondervraging betreft, kon u aanvankelijk zelfs niet preciseren in welke maand u toen ondervraagd werd, enkel dat het in 2009 was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 9). Later verklaarde u dat de derde ondervraging plaatsvond in november of december 2009, maar ook daar was u niet eens zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 12). Verder verklaarde u dat leden van de veiligheidsdiensten u ook verschillende keren kwamen lastigvallen. U beweerde dat ze de laatste keer langskwamen in 2010, maar u kon zelfs niet bij benadering zeggen wanneer dit was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 12). Dergelijke incoherente en vage verklaringen aangaande uw ondervragingen zijn toch weinig overtuigend te noemen.

Er werden ook een aantal incoherenties vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen die afgelegd werden door uw echtgenote. U verklaarde dat de dreigbrieven die uw echtgenote ontvangen heeft gewoon in jullie brievenbus gestoken werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 8). Uw echtgenote stelde daarentegen duidelijk dat deze dreigbrieven niet in de brievenbus zaten, maar dat ze op de grond voor jullie huis lagen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. M. (...), d.d. 21/01/2011, p. 3). U verklaarde voorts niet te weten hoeveel dreigbrieven uw echtgenote precies ontvangen heeft. U dacht slechts dat het er minstens twee of drie waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 8). Uw echtgenote beweerde echter duidelijk dat ze twee dreigbrieven ontvangen heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. M. (...), d.d. 21/01/2011, p. 3).

Dergelijke incoherenties en vaagheden aangaande feiten die nochtans betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verder dient er op gewezen te worden dat u geen enkele poging ondernomen hebt om zich aangaande de evolutie van uw vervolgingsproblemen verder te informeren. U vermoedde slechts dat u

officieel in beschuldiging werd gesteld door de autoriteiten. U kon niet zeggen of er al dan niet een rechtszaak tegen u aangespannen werd. U wist evenmin of u officieel gezocht werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 10). Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen. Te meer daar uit uw verklaringen toch gebleken is dat u vanuit België via de telefoon nog regelmatig contact hebt met uw moeder en met vrienden in Georgië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 3). U beweerde weliswaar dat u met hen via de telefoon niet durft praten over uw vervolgingsprobleem, omdat u bang bent dat de telefoonlijnen afgeluisterd worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 3). Deze uitleg is echter niet overtuigend, aangezien er ook andere mogelijkheden bestaan om dergelijke informatie te bekomen. Uw uitleg dat u niet weet hoe u over de actuele stand van zaken in verband met uw vervolgingsprobleem enige informatie kan bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 10) is gezien uw hoog opleidingsniveau en uw professionele activiteiten als zelfstandig zakenman weinig geloofwaardig. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

De aannemelijkheid van uw beweerde ernstige vrees voor vervolging door de autoriteiten wordt bovendien ondermijnd door de vaststelling dat u bij uw vertrek blijkbaar onder uw eigen naam met de bus door Georgië gereisd bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 4-5). Toen u gevraagd werd of u dan geen risico nam door op die manier te reizen, antwoordde u dat u wel bang was om gearresteerd te worden bij een identiteitscontrole, maar dat u geen andere keuze had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 5). Deze verklaringen zijn echter weinig overtuigend.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw illegale binnenkomst in de Europese Unie. U verklaarde dat u vanuit Erdine, Turkije, met een wagen de grens met Bulgarije bent overgestoken. In Turkije hebt u uw eigen reispaspoort aan de smokkelaars gegeven. Er werd toen voor u een nieuw reispaspoort aangemaakt. U verklaarde dat de smokkelaar dit reispaspoort getoond heeft bij het oversteken van de Bulgaarse grens. U wist enkel dat uw eigen foto op dit reispaspoort was aangebracht. Verder wist u in het geheel niet op welke naam het reispaspoort uitgereikt was noch welke andere gegevens het bevatte. U dacht wel dat er een visum in het reispaspoort was aangebracht, maar u wist niet voor welk land of welk doel het geldig was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 4-5). Dergelijke verklaringen betreffende uw binnenkomst in de Europese Unie kunnen niet geloofwaardig genoemd worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat aan buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijk individuele identiteitscontrole is het bijgevolg erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over de gegevens in het reispaspoort dat voor u gebruikt werd. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt. Hier moet des te zwaarder aan worden getild, gezien u geen enkel officieel identiteitsdocument voorlegt.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw rijbewijs bevat louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. De internetartikels die enkel algemene informatie bevatten met betrekking tot de arrestatie van V. V. (...) en de rechtszaak tegen hem kunnen uw asielrelaas niet staven, aangezien u niet persoonlijk vermeld wordt in deze documenten. De brochure geschreven door V. V. (...) vormt evenmin een bewijs voor uw beweerde vervolgingsfeiten. De documenten in verband met de aankoop van meubels bevestigen slechts dat u in België zaken gedaan hebt wat hier niet in twijfel getrokken wordt. De hotelreservatie vormt geen bewijs voor uw bewering dat V. V. (...) u vergezeld heeft tijdens één van uw zakenreizen naar België. In dit document worden behalve een familienaam namelijk geen andere persoonsgegevens vermeld. De foto's tenslotte kunnen uw verklaringen evenmin staven. U verklaarde dat enkele van deze foto's genomen werden bij u thuis en tijdens demonstraties. Op deze foto's bent u te zien met de vlag van de partij "Mtliani Sakartvelo". Op de andere foto's staat V. V. (...) samen met uw kinderen. Deze foto's werden bij hem thuis genomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 4). Aan dergelijke privé-foto's kan echter geen

bewijswaarde worden toegekend, aangezien ze geen enkele garantie bieden over de authenticiteit van wat er wordt afgebeeld.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, B. M. (...) (O.V. 5.274.138), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw internationaal paspoort, de internationale paspoorten van uw twee kinderen, uw huwelijksakte, uw geboorteakte, en de geboorteaktes van uw twee kinderen bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. De verklaring van uw echtgenoot afgelegd tegenover een notaris dat hij u de toestemming geeft om alleen te reizen met jullie kinderen bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag tot erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, B. G., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 67 266. Verzoekster verklaart niet akkoord te gaan met het feit dat de motivering uit de beslissing ten aanzien van haar echtgenoot simpelweg wordt overgenomen. Op die manier wordt de beslissing aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming immers niet, of minstens niet voldoende, gemotiveerd, daar waar elke beslissing afzonderlijk gemotiveerd dient te worden. Bepaalde stukken die worden aangehaald in de motivering van de beslissing ten aanzien van haar echtgenoot hebben zelfs geen betrekking op verzoekster, met name zijn busreis door Georgië, zijn illegale binnenkomst in de Europese Unie en de door hem neergelegde documenten betreffende zijn identiteit.

2.2.1 Gelet op de verbondenheid van het asielrelaas van verzoekster met dat van haar echtgenoot is de Raad evenwel van oordeel dat de commissaris-generaal terecht verwees naar de beslissing die ten aanzien van deze laatste werd genomen. Uit het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat de problemen van verzoekster hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die door haar echtgenoot werden uiteengezet, zodat de commissaris-generaal kon concluderen dat, omwille van deze gemeenschappelijke asielmotieven die de grond van de zaak bepalen, in haren hoofde een gelijklopende beslissing moest worden genomen. Deze handelwijze impliceert geenszins dat haar asielaanvraag niet ernstig of niet individueel werd onderzocht.

De vaststelling dat bepaalde elementen uit de bestreden beslissing ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster verwijzen naar zijn specifieke reisweg – terwijl verzoekster op een andere manier de Europese Unie binnenkwam – doet hieraan geen afbreuk. Met betrekking tot de door verzoekster neergelegde documenten wijst de Raad er overigens op dat deze wel degelijk door verweerder in overweging werden genomen:

"De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw internationaal paspoort, de internationale paspoorten van uw twee kinderen, uw huwelijksakte, uw geboorteakte, en de geboorteaktes van uw twee kinderen bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel worden getrokken. De verklaring van uw echtgenoot afgelegd tegenover een notaris dat hij u de toestemming geeft om alleen te reizen met jullie kinderen bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen."

2.2.2. Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot hetzelfde middel als datgene dat wordt opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 2 februari 2011.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 63 083 van 14 juni 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan B. G. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, van Georgische origine, en afkomstig uit Zugdidi. In april 1996 bent u gehuwd met B. M. (...) (O.V. 5.274.138). Jullie hebben twee kinderen samen. In 2007 werd u lid van de oppositiepartij "Mtliani Sakartvelo". U nam deel aan demonstraties en voerde propaganda voor de partij. De leider van de partij, V. V. (...), was ook uw zakenpartner. U handelde in meubels en reisde hiervoor vaak naar België waar de moeder en de broer van uw echtgenote wonen. V. V. (...) vergezelde u soms op uw zakenreizen naar België. Uw schoonzus in België onderhield goede contacten met de echtgenote van de Georgische president. In mei 2008 vroeg V. V. (...) aan uw schoonzus om via e-mail een brief te sturen naar de presidentsvrouw. In deze brief verzocht hij de presidentsvrouw om met de president te mogen praten over zijn politieke plannen. Na jullie terugkeer in Georgië kreeg V. V. (...) problemen met de nationale veiligheidsdiensten. Hij werd er namelijk van verdacht als spion te werken voor de Russische autoriteiten. Zelf werd u ook enkele keren meegenomen voor ondervraging door leden van de veiligheidsdiensten. U moest met hen samenwerken en hen informatie doorgeven over V. V. (...). Daarnaast kwamen deze personen regelmatig bij u langs om u onder druk te zetten. Uw echtgenote ontving in deze periode meerdere anonieme dreigbrieven. Ze werd ook een keer bedreigd door leden van de veiligheidsdiensten. Omwille van deze bedreigingen en door het uitbreken van het gewapend conflict in Georgië in augustus 2008 besloot uw echtgenote het land te verlaten. In september 2008 vertrok ze samen met jullie kinderen naar België. In maart 2009 werd V. V. (...) gearresteerd. Officieel werd hij beschuldigd van illegaal wapenbezit en van het tegenwerken van een journalist. U begreep echter dat het ging om politieke redenen. V. V. (...) werd veroordeeld tot gevangenisstraf. Ook één van zijn naaste medewerkers, een zekere D. K. (...), werd gearresteerd. Leden van de veiligheidsdiensten kwamen u regelmatig lastigvallen, maar u hoopte dat de situatie zou verbeteren. De autoriteiten zorgden er echter ook voor dat u alsmaar meer problemen kreeg om zaken te doen. Begin 2010 kwam de zus van V. V. (...) u opzoeken. Ze waarschuwde u dat de situatie voor u gevaarlijk werd en dat u beter het land zou verlaten. U vertrok op 10 maart 2010 vanuit Batumi met de bus naar Turkije. Vandaaruit reisde u met de wagen verder naar België. U kwam op 20 maart 2010 in België aan en vroeg op 23 maart 2010 asiel aan. Uw echtgenote diende op 2 augustus 2010 een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw rijbewijs, enkele foto's, internetartikels, een brochure in verband met de restauratie van een mariabeeld in Zugdidi geschreven door V. V. (...), documenten in verband met de aankoop van meubels in België, en een hotelreservatie.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben, omdat u vervolgd werd door de autoriteiten omwille van uw banden met V. V. (...), de leider van de oppositiepartij "Mtliani Sakartvelo". Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u enkele incoherente en onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Zo verklaarde u dat u drie keer op officiële wijze werd meegenomen voor ondervraging door leden van de nationale veiligheidsdiensten. U stelde aanvankelijk dat dit de eerste keer gebeurde in juni of juli 2008 (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 6). Toen u gevraagd werd wanneer de problemen van uw echtgenote met de autoriteiten begonnen waren, dacht u dat het in april 2008 was. U verklaarde expliciet dat ze pas problemen kreeg nadat u al een eerste keer werd meegenomen voor ondervraging. Toen u vervolgens op deze incoherentie gewezen werd, benadrukte u dat uw echtgenote in april 2008 reeds een dreigbrief ontving. U beweerde niet meer te weten wanneer u nu de eerste keer ondervraagd werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 8). Later stelde u dan opnieuw dat het in juni of juli 2008 was dat u de eerste keer ondervraagd werd. U meende vervolgens dat de eerste ondervraging ook wel in mei 2008 kon plaatsgevonden hebben. Met betrekking tot uw tweede ondervraging dacht u slechts dat het vier maanden na de eerste was. Wat de derde ondervraging betreft, kon u aanvankelijk zelfs niet preciseren in welke maand u toen ondervraagd werd, enkel dat het in 2009 was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 9). Later verklaarde u dat de derde ondervraging plaatsvond in november of december 2009, maar ook daar was u niet eens zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 12). Verder verklaarde u dat leden van de veiligheidsdiensten u ook verschillende keren kwamen lastigvallen. U beweerde dat ze de laatste keer langskwamen in 2010, maar u kon zelfs niet bij benadering zeggen wanneer dit was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 12). Dergelijke incoherente en vage verklaringen aangaande uw ondervragingen zijn toch weinig overtuigend te noemen.

Er werden ook een aantal incoherenties vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen die afgelegd werden door uw echtgenote. U verklaarde dat de dreigbrieven die uw echtgenote

ontvangen heeft gewoon in jullie brievenbus gestoken werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 8). Uw echtgenote stelde daarentegen duidelijk dat deze dreigbrieven niet in de brievenbus zaten, maar dat ze op de grond voor jullie huis lagen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. M. (...), d.d. 21/01/2011, p. 3). U verklaarde voorts niet te weten hoeveel dreigbrieven uw echtgenote precies ontvangen heeft. U dacht slechts dat het er minstens twee of drie waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 8). Uw echtgenote beweerde echter duidelijk dat ze twee dreigbrieven ontvangen heeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. M. (...), d.d. 21/01/2011, p. 3).

Dergelijke incoherenties en vaagheden aangaande feiten die nochtans betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Verder dient er op gewezen te worden dat u geen enkele poging ondernomen hebt om zich aangaande de evolutie van uw vervolgingsproblemen verder te informeren. U vermoedde slechts dat u officieel in beschuldiging werd gesteld door de autoriteiten. U kon niet zeggen of er al dan niet een rechtszaak tegen u aangespannen werd. U wist evenmin of u officieel gezocht werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 10). Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen. Te meer daar uit uw verklaringen toch gebleken is dat u vanuit België via de telefoon nog regelmatig contact hebt met uw moeder en met vrienden in Georgië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 3). U beweerde weliswaar dat u met hen via de telefoon niet durft praten over uw vervolgingsprobleem, omdat u bang bent dat de telefoonlijnen afgeluisterd worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 3). Deze uitleg is echter niet overtuigend, aangezien er ook andere mogelijkheden bestaan om dergelijke informatie te bekomen. Uw uitleg dat u niet weet hoe u over de actuele stand van zaken in verband met uw vervolgingsprobleem enige informatie kan bekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 10) is gezien uw hoog opleidingsniveau en uw professionele activiteiten als zelfstandig zakenman weinig geloofwaardig. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De aannemelijkheid van uw beweerde ernstige vrees voor vervolging door de autoriteiten wordt bovendien ondermijnd door de vaststelling dat u bij uw vertrek blijkbaar onder uw eigen naam met de bus door Georgië gereisd bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 4-5). Toen u gevraagd werd of u dan geen risico nam door op die manier te reizen, antwoordde u dat u wel bang was om gearresteerd te worden bij een identiteitscontrole, maar dat u geen andere keuze had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 5). Deze verklaringen zijn echter weinig overtuigend.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande uw illegale binnenkomst in de Europese Unie. U verklaarde dat u vanuit Erdine, Turkije, met een wagen de grens met Bulgarije bent overgestoken. In Turkije hebt u uw eigen reispaspoort aan de smokkelaars gegeven. Er werd toen voor u een nieuw reispaspoort aangemaakt. U verklaarde dat de smokkelaar dit reispaspoort getoond heeft bij het oversteken van de Bulgaarse grens. U wist enkel dat uw eigen foto op dit reispaspoort was aangebracht. Verder wist u in het geheel niet op welke naam het reispaspoort uitgereikt was noch welke andere gegevens het bevatte. U dacht wel dat er een visum in het reispaspoort was aangebracht, maar u wist niet voor welk land of welk doel het geldig was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 4-5). Dergelijke verklaringen betreffende uw binnenkomst in de Europese Unie kunnen niet geloofwaardig genoemd worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat aan buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijk individuele identiteitscontrole is het bijgevolg erg onwaarschijnlijk dat u geheel in het ongewisse zou zijn over de gegevens in het reispaspoort dat voor u gebruikt werd. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, bewust verborgen houdt. Hier moet des te zwaarder aan worden getild, gezien u geen enkel officieel identiteitsdocument voorlegt.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw rijbewijs bevat louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. De internetartikels die enkel algemene informatie bevatten met betrekking tot de arrestatie van V. V. (...) en de rechtszaak tegen hem kunnen uw asielaanvraag niet staven, aangezien u niet persoonlijk vermeld wordt in deze documenten. De brochure geschreven door V. V. (...) vormt evenmin een bewijs voor uw beweerdde vervolgingsfeiten. De documenten in verband met de aankoop van meubels bevestigen slechts dat u in België zaken gedaan hebt wat hier niet in twijfel getrokken wordt. De hotelreservatie vormt geen bewijs voor uw bewering dat V. V. (...) u vergezeld heeft tijdens één van uw zakenreizen naar België. In dit document worden behalve een familienaam namelijk geen andere persoonsgegevens vermeld. De foto's tenslotte kunnen uw verklaringen evenmin staven. U verklaarde dat enkele van deze foto's genomen werden bij u thuis en tijdens demonstraties. Op deze foto's bent u te zien met de vlag van de partij "Mtlani Sakartvelo". Op de andere foto's staat V. V. (...) samen met uw kinderen. Deze foto's werden bij hem thuis genomen (zie hoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 21/01/2011, p. 4). Aan dergelijke privé-foto's kan echter geen bewijswaarde worden toegekend, aangezien ze geen enkele garantie bieden over de authenticiteit van wat er wordt afgebeeld.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, B. M. (...) (O.V. 5.274.138), die zich voor haar asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op de schending van de artikelen 48, 48/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Tevens roept hij in dat er een manifeste beoordelingsfout voorligt en dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motivering dat verzoeker incoherente en onaannemelijk vage verklaringen aflegde, betoogt verzoeker dat hij, aangaande de ondervragingen door de leden van de nationale veiligheidsdiensten, zich nog “zeer goed” herinnert dat de eerste ondervraging in juni 2008 plaatsvond, de tweede vier maanden later en de derde ten slotte in november 2009. De vermelding in het gehoorverslag “juni of juli” en “november of december” is derhalve foutief. Verzoeker wenste enkel te preciseren dat de eerste ondervraging meer op het einde van juni plaatsvond – dus meer naar de maand juli toe – en de laatste ondervraging meer op het einde van november. Voorts benadrukt verzoeker dat men moeilijk kan verwachten dat hij jaren later alle data waarop hij werd ondervraagd nog perfect uit het hoofd kent.

2.2.3.2. De Raad kan verzoekers argument dat de vermelding “juni of juli” en “november of december” foutief is bezwaarlijk bijtreden. Immers bestaat er, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of procesverbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. De ongefundeerde bewering dat verzoeker zich wel degelijk de exacte maanden herinnert waarin desbetreffende feiten plaatsvonden, gekoppeld aan de verwijzing naar één van de tijdens het verhoor meegedeelde periodes, vormt geenszins een onderbouwd tegenbewijs ter weerlegging van de vaststelling dat verzoeker de eerste ondervraging in juni óf juli 2008 situeerde – overigens vergezeld van de mogelijkheid dat deze eerste ondervraging al plaatsvond in de maand april, voordat zijn echtgenote de eerste dreigbrief ontving, of in mei – en voorhield dat het laatste interview zich “in 2009 (maar ik weet niet meer wanneer)” afspeelde, gevolgd door een weifelachtige precisering dat het in november of december van dat jaar was geweest (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 21/01/2011, p. 6, 8, 9 en 12).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van dermate belangrijke gebeurtenissen, met name de drie – het gaat immers geenszins om een heel scala – ondervragingen naar aanleiding van verzoekers politieke engagement, kan immers worden aangenomen dat zij in het geheugen van de betrokkene zijn gegrift en verzoeker minstens bij benadering kan duiden waarop zij geschieden. De vaststelling dat verzoeker afwisselend verklaarde dat het eerste verhoor in april, mei, juni of juli 2008 plaatsvond en hij de twee volgende interviews evenmin zonder een erg ruime speling kon situeren in de tijd, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van het opgeworpen relaas. Waar verzoeker opwerpt dat van hem moeilijk kan worden verwacht dat hij na al die jaren zich alle data waarop hij werd ondervraagd nog perfect kan herinneren, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing zich niet steunt op tegenstrijdigheden betreffende exacte data, doch handelt over flagrant uiteenlopende periodes waarvan verzoeker dan weer in zijn verzoekschrift beweert dat hij zich de maanden nog “zeer goed” kan herinneren, wat op zijn beurt weer tegenstrijdig is aan de voormelde desbetreffende uiteenlopende verklaringen bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 21 januari 2011. Bovendien mag van een persoon die een opleiding genoot van ingenieur en die in het kader van zijn zelfstandig zaakvoerder zijn regelmatig naar België reisde, wat met zich het vertrouwd zijn met agendering impliceert, worden verwacht voormelde ingrijpende gebeurtenissen met de nodige nauwkeurigheid in de tijd te kunnen duiden.

2.2.4.1. Voorts argumenteert verzoeker dat de plaats waar de dreigbrieven zijn gevonden allerm minst als een betekenisvolle vaagheid kan worden bestempeld. In de streek waar verzoeker woont, hebben de mensen immers geen brievenbus zoals wij die kennen, maar wordt de post voor het huis gelegd zodat deze plaats als brievenbus wordt beschouwd. Bovendien was het telkens de echtgenote van verzoeker die de dreigbrieven vond. Verzoeker was op die momenten nooit thuis en schonk geen aandacht aan de plaats waar zijn echtgenote deze brieven had aangetroffen. Vermits verzoeker in het begin hun problemen weglachte en pas na enige tijd de ernst van de zaak inzag, is het evenmin verwonderlijk dat hij niet zeker wist of er nu twee of drie brieven waren afgeleverd.

2.2.4.2. De Raad constateert dat het verweer betreffende de zogenaamde typische regionale gebruiken voor de briefwisseling op een blote bewering berust, niet ondersteund door enige objectieve informatie, die geenszins een weerlegging van de betreffende motivering uitmaakt. Bovendien betreft verzoekers argument dat er geen brievenbussen zouden zijn een flagrante tegenspraak met zijn echtgenote daar deze bij het verhoor op het Commissariaat-generaal stelt dat de dreigbrieven "niet eens in onze brievenbus" werden gestopt doch zomaar voor het huis op de grond werden gegooid (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 21/01/2011 B. M., p. 3). Verzoekers verweer dat het telkens zijn echtgenote was die de brieven vond en hij zelf op dat ogenblik nooit thuis was, valt niet te rijmen met diens affirmatieve bewering bij het verhoor op het Commissariaat-generaal dat deze dreigbrieven in de brievenbus zaten (administratief dossier, stuk 3, CGVS verhoor 21/01/2011, p. 8), verzoeker wist derhalve perfect waar deze brieven werden gedeponneerd. Ook het argument dat zijn echtgenote hem aanvankelijk niet alles vertelde, kan door de Raad niet worden gevolgd. Immers, verzoeker maakte gewag van drie dreigbrieven in plaats van de twee die zijn echtgenote vermeldde, wat niet wijst op een gebrek aan informatie en een verzwijgen vanwege zijn echtgenote, doch van een eigen toevoeging in hoofde van verzoeker zelf. Verder wijst de Raad erop dat het weglachen van de problemen en, of het aanvankelijk minimaliseren ervan geen verklaring biedt voor het niet weten van het aantal dreigbrieven dat zijn echtgenote zou hebben ontvangen. Het is bovendien volstrekt ongeloofwaardig dat wanneer verzoekers echtgenote samen met hun kinderen reeds anderhalf jaar voor haar echtgenoot mede om reden van deze bedreigingen het land verlaat deze problematiek niet door beide echtelingen zou zijn doorgenomen waardoor verzoeker niet in kennis was van het aantal dreigbrieven en niet de ernst van deze bedreiging kon inschatten.

2.2.5.1. Verzoeker is daarnaast van mening dat het volkomen begrijpelijk is dat hij telefonisch niet naar zijn vervolgingsproblemen durfde informeren, gelet op het feit dat hij vreest voor het leven van zijn familie in Georgië. Immers, twee minuten na telefonisch contact met het thuisfront rinkelt de telefoon van verzoeker waardoor hij vermoedt dat hij wordt afgeluisterd door de nationale veiligheidsdiensten van Georgië. Hun werkwijze is dermate verschillend van deze in België – een persoon kan er simpelweg gearresteerd worden zonder dat er ook maar enige reden voorhanden is – dat zelfs indien verzoeker zou vernemen dat hij niet gezocht werd, dit geen garantie vormt voor zijn veiligheid bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.2.5.2. Vooreerst dient te worden aangestipt dat van een asielzoeker redelijkerwijs wordt verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de situatie – en dit ondanks het feit dat verzoeker zelf aangaf regelmatig contacten te onderhouden met zijn moeder en vrienden in Georgië – wijst op een grove desinteresse en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Het verweer als zou de telefoonlijn afgeluisterd worden, doet geen afbreuk aan de desbetreffende motivering van verweerder dat er ook andere communicatiemogelijkheden voorhanden zijn om dergelijke informatie te verkrijgen. Verzoeker laat deze motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Daargelaten de vraag of verzoekers bewering dat indien hij zou vernemen niet te worden gezocht dit geen garantie is voor zijn veiligheid bij een eventuele terugkeer correct is, wijst de Raad erop dat deze redenering verzoeker niet ontslaat zich ter dege te informeren naar de verdere evolutie van zijn situatie in zijn land van herkomst daar indien hij zou vernemen dat hij wel degelijk nog actief zou worden gezocht dit een bekrachtiging uitmaakt van de door hem voorgehouden vrees om naar zijn thuisland terug te keren.

2.2.6.1. Aangaande zijn reisweg wenst verzoeker ten slotte te onderstrepen dat de illegale binnenkomst in de Europese Unie zijn laatste redmiddel was. Verzoeker had geen andere keuze dan, in ruil voor een gepaste vergoeding, erop te vertrouwen dat hij op deze manier aan vervolging zou ontsnappen.

2.2.6.2. Het louter herhalen van het gegeven illegaal de EU te zijn binnengekomen en dit door bemiddeling van smokkelaars die hiertoe werden betaald, is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met de loutere herhaling illegaal de EU te zijn binnengekomen en hiertoe smokkelaars te hebben betaald in gebreke blijft. Ten slotte stelt de Raad vast dat de motivering dat het weinig overtuigend is dat verzoeker in het licht van de door hem aangevoerde problemen ten gevolge van zijn politieke gedrevenheid onder eigen naam door Georgië zou hebben gereisd door verzoeker eveneens ongemoeid wordt gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7. Met betrekking tot de foto's die als bijlage bij het verzoekschrift worden gevoegd, wijst de Raad erop dat het louter opnieuw bijbrengen van reeds eerder aan het administratief dossier toegevoegde foto's geen weerlegging uitmaakt van de desbetreffende motivering van verweerder waarbij deze foto duidelijk in overweging werden genomen.

2.2.8. Uit voormelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, uit de vastgestelde desinteresse naar het verdere vervolg van de beweerde vervolging in het land van herkomst en uit de wijze waarop verzoeker naar België reisde kan terecht worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas, wat verhindert verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Georgië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten, en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 21 januari 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker werd op het Commissariaat-generaal gehoord middels een tolk die het Georgisch machtig is en werd er bijgestaan door zijn advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verweerder door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT